

Катрин Панкол - „Наричайте ме Скарлет“

Застанала зад щанда на „Котаракът в чизми“, Жюлиет е бясна. Ръоне красавецът, разбивачът на женски сърца, зеленоокият брюнет с коженото яке, пред когото омекват коленете и на най-самоуверените мадами и когото успя да свали след упорито ухажване... въпросният Ръоне се оказа кръгла нула в леглото.

Най-много я е яд, че не успя веднага да го прозре. В началото беше върхът – целувки, милувки, пърхащи нежни докосвания на чевръсти пръсти, устни като вендузи, зеленото око, което, прикрито от падащия кестеняв кичур, дебнеше вика на отдаване, на капитулация пред изкусно забитата томахавка, пред триумфалния изблик на оргазма.

Жюлиет беше готова веднага да подпише доживотен абонамент. Красавец е, няма какво. Кандидатки, с лопата да ги ринеш, всички искат да му скочат, а и той определено не беше лишен от сексуални умения. Принцът от приказките, изчел Кама Сутра от кора до кора. По-добър нямаше да намери. Убедена бе. Той е. Сто процента. Онзи, за когото си мечтаех вечер в леглото, когато бях малко момиче...

Три нощи ѝ бяха достатъчни, за да се почувства доживотна пленница. Очевидно това стресна Ръоне красавеца, защото със зачестяването на упражненията първоначалният му плам започна да спада и Жюлиет с прискърбие установи, че времето нанася сериозни щети върху либидото на нейния герой.

Ето какво прави той: обръща я, просва се върху нея и я чука като благоверен съпруг, който си мисли за семейния бизнес. Снощи заспа буквално под носа ѝ. Заспа, докато тя предвкушаше с трепет насладите на предстоящата нощ. По гръб, разперил широко ръце, измъквайки се с възможно най-баналното извинение, класика на съпружеския речник: капнал съм.

Не може да си капнал, ако ти се чука, реши Жюлиет.

– Щом заспиваш, значи, не ти се чука.

– Заспивам, защото днес съм разглобил и сглобил цели три двигателя (монтъор е в един автомобилен сервиз). Пропуснах и обяда...

Лъжец. Крадец на трепети. Просто нямаш желание. Защо ли, недоумява Жюлиет, облягайки се с цялата си тежест на щанда. Да не би случайно нещо да не ми е наред? Защо ли ми отнема томахавката? Да не би бойните ми шарки да не са достатъчно красиви? Да не би да си е набелязал друга индианка в прерията...

Постепенно гневът ѝ спада. Вече не е толкова самоуверена. Ами ако грешката е в мен? Може би не съм достатъчно обиграна. Може би вече не харесва дупето ми? Може би не е достатъчно сладко? Ами ако задникът ми надебелее? Ако започне да пресича от корен и най-добрите намерения?

Издрънчава звънчето. Когато някой стъпи на килимчето пред вратата на магазина, се чува дринг-дринг. Една от идеите на баща ѝ. Както люлеещото се детско конче и балоните по тавана, награда за всяка покупка над петдесет франка.

– Какво ще желаете?

Жюлиет влиза в ролята на чевръста продавачка.

– Чифт кецове. Нещо наистина удобно... Да стават за игра.

Предполагам, загубеняко, тросва се тя наум, не е, за да си ги окачиш на стената за красота.

– Номер?

– Четирийсет и четири.

Тя му предлага да седне и изчезва в склада. Всеки ден от девет до обяд обслужва клиентите в магазина на родителите си. Така си изкарва джобните. Следобед застъпва майка ѝ.

Ще върши тази работа, докато реши какво иска да прави. Това, че си е взела матурата, нищо не означава. Особено през юли 1968 година, когато призракът на революцията току-що се е отдалечил и обърканият народ си поема дъх. Според баща ѝ университетът окончателно се е превърнал в пагубно място и е достатъчно Жюлиет само да прошепне Кон-Бендит, за да види как цялото му лице пламва... Така или иначе, крайно време е да вземе някакво решение. Париж? Орлеан? Кой университет да избере? Четирийсет и трети номер, четирийсет и четвърти, бели „Егл Хъчинсън“, след като ще търчи по кортовете... Лови окото. Турист вероятно. Или парижанин, който има вила наблизко. Иначе досега да го е забелязала, няма начин. Надарена е с безпогрешен усет, винаги нацелва готините мъже. Върти очи като пръчките на търсачите на извори, докато тялото ѝ застива в съблазнителна поза ала Мерилин. Въпреки ядовете, които ѝ създава Ръоне, този веднага го забеляза.

Отблизо е още по-готин. Рус, със слънчев загар, кафяви бадемовидни очи, леко чип нос, висок поне метър и осемдесет, ръце с дълги пръсти.

Рядко се случва да ѝ се прииска да огледа някой клиент толкова подробно.

Обикновено не отделя много внимание на клиентите и гледа встрани, когато си връзват обувките, пухтейки. Този път обаче не откъсва очи от него, докато той натиска с пръст, за да провери докъде стига палецът.

– Искате ли стелка?

Той отказва с жест.

– Разтъпчете се, но само тук, без да излизате от магазина...

Казва го за всеки случай, човек никога не знае, оня ден една глупачка прекоси улицата, за да покаже лачените си обувки на продавача от рибарския магазин.

– Не, добре са. Ще ги взема. Благодаря, госпожице.

Широка съблазнителна усмивка, машинална, едва ли не професионална. Съзнава, че се харесва на жените.

– Седемдесет и пет франка.

Непременно трябва да разбере откъде идва този красавец с белоснежната усмивка, тенис ракетата и големите крака.

– Тукашен ли сте?

– Аз съм синът на господин Пенсон.

– О, така ли? Вие сте, значи... Нямахте да ви позная.

Последният път, когато го видя, беше на конфирмацията ѝ. Семейство Пенсон бяха сред поканените. Впоследствие двете семейства се бяха изгубили от поглед. „Синът ми е парижанин“, повтаряше с гордост госпожа Пенсон. В града се говореше, че бил направил кариера в рекламата и карал морскосиня ланча. Възможна тема за разговор за довечера.

Непременно трябва да изтръгне разрешение от баща си да отиде на танци. Срещата с младия Пенсон ще ѝ послужи, за да подхване разговора. Често пъти умело подбраната информация разведрява лошото настроение на семейството. Дори може да каже, че ще отиде с него, че ще я закара със синята си ланча, че ѝ е предложил брак. Официалното оповестяване на нечия женитба се бе превърнало във фикс идея за жителите на Питивие.

– Желаете ли един балон? Подарък от магазина.

Той се засмя.

– Страхотна сте в ролята на търговка. Ще преуспеете, ако продължавате в този дух.

Той се взря в нея и Жюлиет се изчерви. Винаги се изчервяваше, когато я заглеждаха. Действаше ѝ успокояващо и същевременно притеснително. Все едно ѝ представяха някоя красива девойка с твърдението, че това е тя. Единственото неудобство на

комплиментите беше, че я караха да се изпотява и косата ѝ се омазняваше. После трябваше да я мие един ден по-рано от предвиденото.

– Е, как е Париж? – пита тя.

Държа се ужасно глупаво, когато се чувствам неловко. Той леко се засмива и на лявата му страна цъфва трапчинка.

– Огромен, възбуждащ, мръсен въздух... Почакайте. Какво още?

– Може би ще отида там през септември. Ще трябва да се запиша да следвам. В Париж или в Орлеан, все още не съм решила.

– Ако решите да следвате в Париж, обадете ми се. Със сигурност в началото ще се чувствате леко дезориентирана. Ако мога да ви помогна с нещо...

Жюлиет благодари. И още повече се изпотява. Ако продължава с любезностите, косата ѝ ще се омазни до последното косъмче. Младият мъж вади от портфейла си визитка и ѝ я подава. Формален жест, без ангажменти. Малката е сладка, може би видът ѝ е прекалено провинциален, но хитрият ѝ поглед му допада. Черна къдрава коса, черни очи, свежи бляскави устни, бели, съвършени зъби, бенка в основата на носа. Прекалила е с грима, но такива са всички млади провинциалистки, които четат модните списания и следват буквално съветите им. Фини кости, закръглен бюст... За момента не може да прецени нищо повече, защото тя стои зад щанда.

– На колко сте години, Жюлиет?

– Осемнайсет и половина. Само не ми казвайте, че това е прекрасна възраст. Искам да съм по-възрастна.

– И защо, ако мога да попитам?

Защото на осемнайсет желаяш всичко и нищо, искаш всичко, но не знаеш откъде да започнеш.

– Не знам.

Черните очи гледат мрачно. Миглите се спускат, засенчвайки ги. Не очите ѝ са толкова черни, колкото му се е сторило, по-скоро миглите ѝ. Гъсти, дълги, със завити краища.

– Казвали ли са ви, че имате прекрасни очи?

Тя избухва в смях.

– А, не! Не и вие... Когато бях малка, хората ме спираха на улицата, за да ме питат да не би миглите ми да са изкуствени.

Тя се смее и на лицето ѝ се изписва дръзко изражение.

Странно, как е възможно съпрузите Тюил, толкова обикновени и банални хорица, да са създали това чудо. Вероятно и те все още не могат да се опомнят. Сигурно не знаят как да се отнасят с нея. Звънчето издрънка отново и семейство летовници нахлу в магазина.

– Добре, оставям ви. Ако дойдете в Париж, няма да забравите да ми звъннете, нали?

– Обещавам.

Тя му подаде пакета и широко усмихната, се обърна към новите клиенти.

Ще остана само колкото да зърна какво се крие зад щанда, реши той. Не се разочарова: дълги крака, малко закръглено дупе, кръшна талия... изваяно телце в плътно прилепналата минипола. Как ли успяват да седат? Това винаги е било загадка за него. Семейството се вира в него настоятелно. Сигурно представлява странна гледка, замръзнал наред магазина с пакета в ръце. Жюлиет също е забелязала неподвижната му поза, но не се учудва, защото знае причината. Отдавна е разбрала, че ако иска да впечатли мъжете, трябва само да се изправи и да направи няколко крачки. Тихо се засмива, докато размества кутиите в склада. И младият Пенсон е като всички останали. Единствен красавецът Ръоне се оказва безразличен към прелестите ѝ. И тази мисъл ѝ разваля настроението.

„Трагичен инцидент на железопътната гара Малзерб: жена се хвърли под влака от Париж заедно с двете си деца“, чете господин Тюил, поднасяйки супената лъжица към устата си. Господин Тюил има навика да чете вестника, докато се хранят: големите заглавия и спортните новини на обяд, политическите новини и полицейската сводка на вечеря. Абониран е за регионалния ежедневник „Репюблик дю Сантр“.

– И какво, чети по-нататък – пита госпожа Тюил с трепет в гласа.

Тя не го прави от злоба и лошо сърце, но вълнуващият разказ за някоя катастрофа, за разкъсаните тела и стърчащите кървящи крайници я кара да трепери до следващия ден и същевременно я успокоява. Чувстваш се по-сигурно и по-уютно, когато научаваш за чуждото нещастие.

– Убити на място и тримата – отвръща господин Тюил, докато си топи соса със залък хляб. – Пак за сметка на данъкоплатците. Непрекъснато плащаме заради разни безотговорни типове. Имаш ли представа колко струва на държавата едно самоубийство?

Госпожа Тюил и Жюлиет клатят недоумяващо глави. Тази тирада я знаят наизуст. Знаят и тарифите за престоя в реанимация и за разчистването на железопътната линия. Жюлиет е ужасно отегчена от приказките на родителите си. Уморяват ме, непрекъснато повтарят едни и същи заучени думи и изрази.

– Татко, може ли да изляза довечера? Бенедикт организира тържество по случай деветнайсетия си рожден ден.

Мамка му, казва си наум, трябваше да изчакам, докато премели цената на самоубийството на жп линията.

– Какво? Добре. Семейство Тасен са много свестни хора. Само че да си тук в полунощ, разбрано?

Тя вяло кима. Все същата история. Приготвя се за оспорвана битка, а те вземат, че ѝ разрешат от раз, или обратното, ако изглежда в кърпа вързано, ѝ отказват. Родителите са нещо непредвидимо. Според татко и мама има порядъчни хора и непорядъчни хора. Родителите на Бенедикт принадлежат към първата категория, а тези на Мартин към втората. Критериите за принадлежност към въпросните категории се изразяват с една-единствена дума: преуспели. Семейство Тасен притежават хубава къща, отлично поддържана морава, красиви деца: те са преуспели. Семейство Маро – родителите на Мартин, другата ѝ приятелка – са общи работници в захарната фабрика в Питивие и продават „Юманите Диманш“ пред църквата след неделната служба: те не са преуспели.

Бенедикт носи плисирани карираны поли и шотландски пуловери, които си купува от Англия, скромнен перлен гердан и шалче „Ермес“, завързано на дръжката на чантата ѝ „Ермес“. Бенедикт е порядъчно момиче. Мартин е с руса, стърчаща във всички посоки коса, носи миниполи от изкуствена кожа, яркозелен грим и червило: Мартин не е порядъчно момиче.

Точно това харесва Жюлиет у нея, че тя не прилича на никого. Поне на никой от съгражданите ѝ. Не се страхува да бъде различна. Тя единствена проявяваше интерес към майските събития. Възприе всичките призиви. Е, всички онези, които ѝ изнасят: за сексуалната свобода и за отхвърлянето на установените авторитети. „Забранено е да се забранява“, „Бъдете реалисти, искайте невъзможното“...

Вероятно благодарение на „събитията“ Бенедикт, Мартин и Жюлиет си взеха матурата. Господин Тюил оставя вестника на масата и въздъхва. Родителите на Жюлиет са в пълно неведение относно сексуалния живот на дъщеря им. Тя се снабдява с хапчета антибебе с рецепти, които някакъв доктор дава на Мартин. „Той си трае, защото мисли като родителите ми, смята, че всеки път когато се чукам, разклащам обществените устои“, обясняваше Мартин. Жюлиет палуваше далече от бащиния дом, най-често в

нечий автомобил, след съботните танци. Понякога в легло, но това се случваше доста рядко, понеже любовниците ѝ нямаха нужния жизнен стандарт, за да упражняват сексуалната си мощ върху пружиниращи матраци. Красавецът Ръоне бе първият притежател на малко студио с истинско двойно легло. „Кинг Сайз“, напомняше етикетът, закачен на един от краката на ложето. Ръоне предлагаше почти пълен комфорт. Почти, защото, за да стигне до него, се налагаше да се катери по покрива, тъй като родителите ѝ изискваха да се е прибрала вкъщи най-късно до полунощ. Така че тя демонстративно се прибира преди уречения час и се измъква през прозореца на стаята си. Рисковано начинание. Върви покрай улука в тъмното и се старае да се движи по ръба на плочите. Но пък си заслужава. Събота вечер в колите и в двойното легло се случват суперинтересни неща...

Те не знаят нищо за мен, мисли си Жюлиет, наблюдавайки родителите си. Аз не ги интересувам. Предпочитат да говорят за премиера Жорж Помпиду и за споразуменията от Гренел, за четвъртата седмица платен отпуск и смъртта на каноника Кир...